

הוא התחיל להתכתב עם כל מי שרק אפשר. אף אחד לא יכול היה לעזור לו בעניין הוריו. במוסר אמרו לו שהוא צעיר מדי מכדי לעלות לברו ארצה. אז הוא מצא עבודה מחוץ לשעות בית-הספר, וחסך כל פרטה למען כרטיסי-טיסה ארצה. הוא לא ידע כלל שיש סוכנות יהודית, שעוזרת לאנשים שרוצים לעלות.

הוא חלם על ישראל. פעמיים בשבוע נסע לפאריס. הסתובב ברחובות וחיפש אנשים המדברים עברית. הוא מצא חנות שמכרה פירות מתור צרתי-הארץ. עמד והסתכל במידבקות שעליהן היה כתוב ברמל.

ב־1983 היה לו כמעט די כסף לכרטיס. את השאר השלימו החברים במוסר. הוא ארז מיוודרה, נפרד מכולם, עטף היטב את ההתכתבות בקשר להוריו ונחת כנמליה-העופה בן-גוריון ב־

„הלכתי למיטה שלי. בכיתי על שלקחו לי את החלומות...“

1.30 בלילה, מבלי לדעת לאן הוא הולך.

הוא שאל מהג'מונית איפה אפשר לבלות את הלילה, והוא חשב שהעולה החדש רוצה לרקוד. הביא אותו למועדון-לילה בריונגוף. לא היה לו איפה לישון, אז הוא רקד עד אור הבוקר.

למחרת עצר מונית ואמר לנהג „סע לקיבוץ הכי קרוב“ הנהג נסע לרמת-הכובש. הוא נכנס למזכירות, אמר להם שהוא פה, והם קיבלו אותו. הוא עבר שם עד שהקיבוץ מצא לו קיבוץ אחר, שיש בו אולפן. הוא עבר להוורע, למד באולפן והיה כמעט מאושר.

באחד הימים אמרו לו שצריך לקבל תעודת-זהות. במישרד-הפנים החליטו למצוא לו שם עברי. מאז הוא שלמה דן.

בקיבוץ רצו לעזור לו, ומצאו לו מישפחה אומנת. אבל עבורי היתה התקופה הבלתי-מתאימה למישפחה. איכשהו היה נרמל לו שהוא הכי קרוב שהיה אי-פעם למצוא את הוריו. הוא סירב למישפחה, עזב את הקיבוץ והתגייס לצה"ל.

מיספר 28

מהחפשו הוריים

האם מישוה מבין קוראי העולם הזה יענה?

עכשיו הוא כבר שנתיים בצבא. חייל בודד, מקבל עזרה בדירה, שכר חדר בנתניה, וממשיך להתכתב עם מישרד-המשלה בצרפת. לא תמיד עונים לו.

כיום יש לו מולדת, יש לו חברים בצבא יש לו אוכל ומקום-לינה, והיתה לו גם חברה. אבל שלמה דן מרגיש שמשוה מאור יסודי בחיים שלו חסר. אהבה, אהבה של הוריים.

מישהו שאפשר יהיה לשפוך לפני את הלב. לספר על השמחות שבאמצע היום מטלפנים „אני בא בערב הביתה“, אוהב? ובערב, יחד עם העוגה טפוחה על השכמ, חיוך רחב ואישי שפלט כמו „התגעגוע אליך“.

אם יש אישם זוג-אנשים, שהסיפור של שלמה דן מדבר אל ליבם, והם מוכנים להעניק אהבה ולקבל אהבה — מערכת העולם הזה תשמח ליצור את הקשר.

דניאלה ישמי

של הוריו. לאבא קוראים אלן, והוא נולד בנתוניס ב־1947. האמא נולדה בגרמניה, שמה הפרטי אינו ידוע, אבל שם-מישפחתה היה מרקוביץ או רונז'בסקי. לאמא יש אח בכנדה, ושמו סרג' רונז'בסקי.

באותה תקופה שלחו אותו לחופשה בארץ. אורט שילמה את הכרטיס, והוא הגיע לכפר-הנוער ניצנים.

לראשונה בחייו שכח לרגע את החיפוש אחרי הוריים. הוא התאהב בארץ אהבה גדולה. פיתאום היו לו חברים טובים, למרות שלא ידע לרבר איתם.

הרצון למצוא את הוריים התחלף ברצון להישאר כאן, אבל החופש נגמר והוא חזר לצרפת, והפעם לשני חלומות: למצוא את הוריים ולעלות ארצה.

אחד והסתבר שזה האבא של הילד ההוא, שנזכר בו פיתאום אחרי שנים. הילד חילק את תפציו בין החברים, והלך עם האבא שלו.

ל'זרם, מס' 28, זאת היתה זריקת-עידוד. הכל יכול לקרות, אמר לעצמו, והתחיל לשגע מחדש את המדריכים והמנהל וכל מי שחשב שיכול לעזור לו.

הוא שגא את החיים במוסר, שגא את כל בתי-הספר שאליהם הלך ושמהם הועף.

הוא רצה למצוא את הוריו. הרגעים המאושרים היחידים שהיו לו במוסר הזה היו כשאחד המדריכים נגע בו, אמר לו איהו מילה טובה. גילוים מעטים של אהבה החויקו אותו בחיים. ואז יום אחד, קראו לו ואמרו לו שהרבר היחירי שיוצעים זה השמות

שהמקום החדש הוא שונה. תחת להתעורר הוא נכנס לדיכאון, הרגיש כאפט. הוא מעולם לא קרא את „ראקספרס“.

ביום השני לשהותו במוסר החדש קרא לו המנהל, ואמר לו: שמעתי שאתה מחפש את הוריים שלך. אני מציע לך להפסיק להפש. אין לך אף אחד בעולם. תפסיק לחלום, ותתחיל את החיים שלך מכאן“.

„הלכתי למיטה שלי, ובכיתי על שלקחו לי את החלומות.“ ככה ימים שלמים.

הוא כעס על כל העולם, שגא את הגורל.

ואז הגיע המדריך ואמר לאחד החברים שלו: „לך להתקלח, אנחנו לוקחים אותך לקנות לך מיכנסים וחולצה חרשים“ באותו ערב הגיע איש

2 חורף של 1966 נמצאה ליד תחנת-מישטרה בפאריס חבילה, ועליה מודבקות חתיכת-נייר. בתוך החבילה שכב תינוק בן כמה חודשים. על הפתק היה כתוב שהוא נולד ב־24.9.65, ושהוא יהודי, ומבקשים לדאוג לו.

החבילה הועברה לבית-יתומים יהודי ליד פאריס, שם קיבל התינוק את המיספר שלו, מיספר 28.

מהשנים הראשונות הוא לא זוכר דבר. הזיכרונות הראשונים היו שפעם בשבועיים היה בית-היתומים מתרוקן. כל הילדים היו נוסעים לאיהו מקום, לאיהו דוד קרוב או רחוק, לאיזו מישפחה אומנת, או אפילו לאבא או לאמא אמיתיים, שלא יכלו לגדל אותם, אבל יכלו לארח אותם ליום. פעם בשבועיים.

מס' 28 היה יושב ליד חלון בית-

הסיפור המזעזע של הנער שחיפש כל חייו את ההורים האבודים

היתומים ומחכה. אולי בכל זאת מישוה יבוא לקחת אותו. אבל איש לא בא. כשהבין שאף אחד לא יבוא, הוא פיתח בעצמו כעס נורא. שגא את כולם, את המדריכים שלו, את החברים שלו, את מנהל-המוסר, שהיה יהודי ניצול-שואה, ומשום-כך לא רצה להיות תקיף עם הילדים, ולכן הם עלו לו על הראש ועשו מהמוסר שלו חממה לביריונים צעירים.

כעצם לא היה לו שם. בתעודות של המוסר הוא הופיע כ־„28“. בחיי היום-יום קראו לו בעיקר „הי, אתה“.

עד שיום אחד הגיעה מטפלת חדשה שקראה לו „מוחק שלי, חמודי“. באחד הלילות כשהלכו לישון, היא ניגשה אליו ונתנה לו נשיקת לילה טוב. 28 התאהב בה. חלם עליה כלילות. חלם שפיתאום מתגלה שהיא האמא שלו, והיא לוקחת אותו אליה הביתה. הוא התרכך מאוד, ידע להחזיר לה אהבה, פיתח בה תלות.

ואז, באחד הימים, היא עזבה את עבודתה במוסר, ו־28 הרגיש שהוא היתום בפעם השניה. עד היום הוא

מתגעגע לקול שלה, ליד הרכה שהיתה שמה עליו מדי פעם. בתקופה זו החליט שאולי, אם יעשה די מאמצים, הוא ימצא את הוריו.

הוא התחיל לרבר עם המדריכים, עם המנהל, ביקש פגישה עם העובדת הסוציאלית, שאל אותם אלפי שאלות, ביקש מהם לברר. יחד עם זה פחד כל הזמן שבאחד הימים מישוה יבוא ובפיו תשובה, ואז הוא יצטרך ללכת ולפגוש את הוריו. הוא פחד פחד-מוות מפני אכזבה, אבל המשיך להפש.

בגיל 13 הועבר למוסר אחר, לילדים יותר גדולים. שם לא שלטו הילדים, אלא המדריכים. הכל נראה יפה, נקי, מסודר. המדריכים וההנחיים קראו את השבועון „ראקספרס“.

28, שפיתאום כולם התחילו לקרוא לו ז'רום, והוא לא ידע מרוע, הבין

• שבועון צרפתי, שהיה דומה במידה מסויימת לעולם הזה.